

Дамян Дамянов

Епилог 2

„Ала не съм аз заминавал никъде
и тук отникъде не съм се връщал.“

Ат. Далчев

Пак целият прозорец е отворен
Като голяма птица с две крила.
Но вече няма никакви шофьори.
И няма вече никаква кола.
Измислица бе всичко туй, освен
Това, че аз пътувам през земята,
А тя пътува цял живот през мен.
С небето си, с хайдушките баири,
Със друмите, с човешките съдби...
Ослушвам се – край мен отнейде свири
Едно далечно радио – скърби
С мелодията тъжна за Соренто.
Денят залязва. В стаята съм сам.
Соренто се извива като лента,
А върху лентата – светът голям,
С различни образи, съдби и мъки.
Соренто ли? Не, сякаш туй е плач!
Край мен и в мене всичко се обърква.
И стаята е пълна не със здрач,
А с хора, с друми, с хукнали пшеници,
С фабричен дим, със блеещи стада.
Един сакат играе ръченица.
Едно бесило вика „Свобода!“.
С една жена убита се целувам...
Земята влиза цяла у дома.
С една измислена кола пътувам
През тази неизмислена земя.
Лети колата устремена. Бърза.
Изчезват хора, дървеса, скали.
Изчезват среци, верности и сълзи
И всичките измислени коли.
Изчезваме и ний. Изчезва всичко.
Не може да изчезне само тя –
Земята, над която коленича,
Родилката на всяка красота!
Аз коленича. А под мене пее

Горещата ѝ и велика гръд...

Родим се върху Нея, поживеем.

Умрем над Нея, ала пак из Нея

Възкръсваме...

И цял живот на път!

1963–1966 г.

КРАЙ

© 1963 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8029>]